

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๕๐

สุกฤษา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00050

๕๐...

บ่ายสองโมง ของวันเสาร์ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ขณะที่ท่านพระครูกำลัง “รับแขก” อยู่ที่กุฏิชั้นล่าง นางสาวกิมเจ็งก็เดินร้องไห้กระซิก ๆ เข้ามา

“หลวงพ่อ เสียตายแล้ว” หล่อนตะโกนข้ามสี่ระแชกหรือที่นั่งเบียดเสียดกันอยู่หน้าอาสนะ

“อ้าว อีหนู ตะโกนข้ามหัวแม่ผิวชะแล้ว” สตรีวัยกลางคนพูดขึ้น นางกำลังหงุดหงิด เพราะยังอีกนานกว่าจะถึง “คิว”

“ฉันยังไม่มีผิว ถ้าจะมี ก็ไม่เอาคนอย่างลื้อมาเป็นแม่ผิวหรอก” สาววัยเต็มยี่สิบยังมีแกใจเถียง” โกรธผู้หญิงคนนั้นเลยหยุดร้องไห้

“ไหนเข้ามาพูดใกล้ ๆ ซิ ญาติโยมโปรดหลีกเลี่ยงให้เขาเข้ามาหน่อย” ท่านพระครูออกคำสั่ง บุตรสาวนายฮิมจึงเดินแหวกผู้คนเข้ามา จะค้อมหลังให้สัคนิดก็ไม่มี

“อ๊วย....กิริยามารยาทยังงี้ ฉันก็ไม่เอามาเป็นลูกสะใภ้ให้ปวดกบาลฉันหรือ” หญิงคนเดิมว่าอีก หากคราวนี้นางลดเสียงลง ด้วยไม่ต้องการให้คนถูกว่าไต่ยิน

“ไฉนละหนู เสียตายเมื่อไหร่ แล้วเงินฉัตรออกจากโรงพยาบาลแล้วหรือยัง” ท่านเจ้าของกุฏิถาม

“ตายเมื่อตอนเที่ยงนี่เองค่ะ แม่ให้หนูมาบอกหลวงพ่อกว่า จะเอาศพมาไว้ที่วัดนี้ อาม่ายังอยู่โรงพยาบาล”

“จะมาสวดกงเต๊กที่นี่หรือ คงไม่ได้หรอกหนู เพราะเสียงจะไปรบกวนคนที่มาเข้ากรรมฐาน เอาไว้ที่บ้านนั่นแหละ จะเผาหรือฝังละ”

“ยังไม่รู้เลย แม้ว่าต้องรอถามอาม่าก่อน สงสัยอาม่าแกคงรู้ว่าเสียจะตายวันนี้ แกบอกให้หนูกับแม่กลับบ้านมาดูเตี้ย บอกถ้ามีปัญหาอะไรให้มาถามหลวงพ่อก ที่หลวงพ่อกพูดเมื่อวันไปเยี่ยมอาม่าว่า อีกสามวันพวกหนูก็จะได้ใช้ชุดกงเต๊กนะ แปลว่าหลวงพ่อกว่าเสียจะตายใช้

ใหม่ ทำไมหลวงพ่อบอกตั้งแต่วันนั้น หลวงพ่อน่าจะช่วยเตี้ย อย่างน้อย ๆ ก็ให้น้องสามคนเรียนจบเสียก่อน” หล่อนรายงานแถมท้ายด้วยการต่อว่าท่านพระครู

“ทำไมหลวงพ่อก็จะไม่ช่วย หลวงพ่อช่วยจนสุดความสามารถแล้ว แต่เตี้ยหนูเขาไม่ช่วยตัวเอง ชวนมาเข้ากรรมฐาน ก็ไม่มา ให้เอาแผ่นสวดมนต์ที่อาม่ามาสวด ก็ไม่เอา ครั้งหลังสุดหลวงพ่ออุตสาหักจัดบทสวดพุทธคุณให้ไปท่อง เขาก็ไม่ยอมท่องอีก ห่วงแต่เรื่องทำมาหากิน เสร็จแล้วเป็นยังไง นี่แหละเป็นเพราะเขาไม่ยอมเชื่อหลวงพ่อ ไม่ยอมเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ถึงตัวหนูเองก็ไม่เชื่อโซ่ใหม่ล่ะ”

“หนูเป็นคนสมัยใหม่นี้คะ เอาเถอะ หนูกำลังเศร้าโศก ไม่อยากเถียงกับหลวงพ่อ ตกหลงหนูจะไปบอกแม่ว่าหลวงพ่อให้เอาศพไว้ที่บ้าน งั้นหนูลาละ จะไปตามน้องสาวสามคนที่เรียนอยู่ลพบุรี” หล่อนพูดอย่างไม่สบอารมณ์ นึกขัดเคืองมารดาที่ส่งหล่อนมาขอความช่วยเหลือจากท่าน ที่จริงแล้วหล่อนไม่ได้รับความช่วยเหลือใด ๆ เลย

“ไม่ต้องไปตามหอรอกหนู น้องเขารออยู่ที่บ้านแล้ว กลับไปช่วยแม่เขาเถอะ แล้วก็ไม่ต้องไปบอกหนูที่กรุงเทพฯ หอรอก อาม่าหนูเขาคงบอกแล้ว” ท่านพระครู “ช่วยเหลือ” ทั้งที่ฝ่ายนั้นคิดว่าท่านมิได้ช่วยอะไรเลย

“หนูไปละหลวงพ่อ” หล่อนกราบเหมือนไม่เต็มใจ แล้วลุกเดินตุ้ม ๆ ออกมาเหมือนเมื่อตอนเข้าไป

“แหม กิริยายังกะมั่วติดกระโหลก แบบนี้หลวงพ่อก็ให้มาเป็นลูกศิษย์ได้ยังไงคะ” สตรีวัยกลางคนได้โอกาสนินทาหลัง

“จะเป็นมั่วติดกระโหลกหรือข้างติดกระโหลก อาตมาก็ต้องรับทั้งนั้นแหละโยม ที่วัดป่ามะม่วงไม่มีการสอบคัดเลือก แต่น้องสาวเขาเรียบร้อยดีนะ คนที่ชื่อกิมฮวยที่อาตมาพาพูดถึงนะ ส่วนแม่หนูคนนี้เขาชื่อกิมเจ็ง” ท่านพระครูถือโอกาสอธิบายทั้งที่ไม่มีผู้ถาม

“จริงหรือคะ ไม่น่าเป็นไปได้ พี่น้องก็น่าจะเหมือน ๆ กัน”

“ไม่เสมอไปหอรอกโยม โบราณเขาถึงสอนเอาไว้ว่า “ไม่ใฝ่ยังต่างปล้อง พี่น้องยังต่างใจ” มันต่างกรรมต่างวาระ จะให้เหมือนกันได้ยังไง

“ไอ้โฮ หลวงพ่อพูดเกือบเป็นกลอนเลยครับ” บุรุษที่นั่งหน้าสุดเอ่ยปากชม

“อ้อ ยังงั้นหรือ กลอนประตู่หรือกลอนหน้าต่างละโยม” ท่านถามยิ้ม ๆ ผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้น ไม่มีผู้ใดกล้าคิดปฏิเสธว่า ยิ้มของท่านไม่สวย

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่างครับ กลอนในที่นี้หมายถึงบทกลอน หลวงพ่อพูดเกือบเหมือนบทกลอน ที่ว่าเกือบเหมือนหมายความว่ายังไม่หมด คือเหมือนครึ่งหนึ่ง ไม่เหมือนครึ่งหนึ่งครับ” เขาอธิบาย ท่านพระครูรู้สึกคล้ายคลึงคล้ายคลึงว่า ลักษณะการพูดแบบนี้ น่าเสียดายอย่างนี้ เหมือนใครหนอ แล้วก็บอกอีกว่าเหมือนนายสมชาย ลูกศิษย์ก้นกุฎิของท่านนั่นเอง

“เอาละ ใครมีอะไรก็ว่าไป วันนี้อาตมาเห็นจะต้องเลิกเร็วหน่อย จะไปเยี่ยมศพเตี้ยของแม่หนูคนนั้น”

“ยายมัดดีดกระโหลกนะหรือคะ” หญิงกลางคนถือโอกาสว่าอีก

“อย่าเก็บเรื่องของคนอื่นมาเป็นอารมณ์เลยโยม อาตมาขอรับรองเถอะ เขาจะเป็นยังไงก็เรื่องของเขา ก็กรรมเขาทำมาอย่างนั้น” ท่านเจ้าของกุฎิกล่าวเตือน สตรีนั้นจึงสงบปากสงบคำลง

นายทหารยศพันโทวัยสามสิบเจ็ดก้มลงกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วจึงเริ่มเรื่อง เขามาถึงก่อนใครเพื่อนจึงได้ “พุทธุระ” กับท่านเป็นคนแรก

“หลวงพ่อกับ ผมรอดตายอย่างปาฏิหาริย์ เพราะบารมีของหลวงพ่อกู้คุ้มครอง” พูดอย่างสำนึกในบุญคุณของท่าน

“ถ้าไม่ได้หลวงพ่อ ป่านนี้ผมคงสิ้นชื่อไปแล้ว”

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมองหน้าเขาอย่างพิลึก จึงรู้ว่า บุรุษนี้เคยมาหาท่านเมื่อสองเดือนที่ผ่านมา และท่านก็ “เห็น” ว่าเขาจะต้องตายเพราะตกจากที่สูง จึงแนะนำให้มาเข้ากรรมฐานเป็นเวลาสองสัปดาห์ เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เขาปฏิบัติตามด้วยการไปทำเรื่องลาราชการ แล้วมาปฏิบัติกรรมฐานอย่างเคร่งครัด จนครบสิบสี่วัน และเมื่อเขาลากลับ ท่านก็ “เห็น” ว่า เขา “ปลอดภัย” แล้ว

“พอจะเล่าสู่กันฟังได้หรือเปล่า ถ้าได้ อาตมาอยากให้คุณโยมเขารับรู้ด้วย”

“ยินดีครับหลวงพ่อกับ แล้วผมก็เห็นว่าจะเป็นประโยชน์กับคนฟังด้วย อย่างน้อย ๆ ก็ทำให้รู้ว่า กรรมฐานนั้นมีอานิสงส์มาก สามารถทำให้คนที่ถึงที่ตาย รอดชีวิตได้อย่างน่าอัศจรรย์” แล้วจึงเล่าว่า หลังจากออกจากวัดแล้ว ก็ได้กลับไปทำงานตามปกติ เขาเป็นทหารพลร่มของค่ายทหารจังหวัดลพบุรี เมื่อสัปดาห์ที่แล้วได้ไปฝึกซ้อมยิงพสุธาบริเวณเหนือพื้นที่เขตอำเภอลำปาง และได้ประสบกับเหตุการณ์ที่ยังไม่เคยเกิดขึ้นกับผู้ใดมาก่อน

กล่าวคือ เมื่อเขาพุ่งตัวลงจากเครื่องบิน และตกลงมาลงกลางเวหา นั้น ทหารคนที่ต่อจากเขา คงจะพุ่งตามมาก่อนเวลาที่กำหนด จึงมาชนกับเขาอย่างแรง วินาทีนั้นเป็นเวลาเดียวกับที่ร่มของเขากางพอดี แรงปะทะทำให้เขาถึงกับสลบในทันที และคนที่ตกอยู่ในภาวะเช่นนั้นจะต้องตายเพราะร่างจะกระแทกกับพื้นเหมือนของที่ตกลงจากที่สูง ก่อนถึงพื้นดินทหารพลร่มจึงต้องโยนตัวขึ้นเพื่อจะได้ไม่กระทบกับพื้นแรงเกินไป แต่คนที่หมดสติยอมไม่มีโอกาสทำเช่นนั้นได้ และถ้าไปตกในน้ำก็ต้องจมน้ำตาย

ก่อนสัมปชัญญะจะดับวูบลง เขาระลึกถึงท่านพระครู และเมื่อรู้สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงของโรงพยาบาลประจำอำเภอ เขาไม่ได้ตกลงสู่พื้นดินหรือพื้นน้ำ หากไปค้างอยู่บนยอดไม้กลางป่า กว่าจะมีคนมาพบและนำส่งโรงพยาบาล ก็เกือบสาย เพราะแพทย์บอกว่าหากมาช้าอีกเพียงยี่สิบนาที ก็ไม่อาจช่วยชีวิตไว้ได้

“เป็นความบังเอิญอย่างมหัศจรรย์ที่สุดเลยครับหลวงพ่อ ชาวบ้านเล่าตอผมฟังว่า ขณะที่ช่วยกันห้ามผมมาตามถนนลูกรัง ก็พลรถกระบะคันหนึ่งจอดอยู่ พวกเขาจึงขอให้ช่วยเอาผมมาส่งโรงพยาบาล เจ้าของรถบอกผมช่างมีบุญจริง ๆ รถเขาเสียแก้อยู่ตั้งหลายชั่วโมงพอแก้ไขเสร็จและกำลังจะไป ผมก็มาถึงพอดี พวกชาวบ้านยังบอกอีกว่าถ้าไม่ได้รถกระบะคันนั้น ผมก็คงไปไม่ถึงโรงพยาบาล เพราะแถวนั้นไม่ค่อยมีรถวิ่งผ่าน สองสามวันจึงจะมีมาสักคันหนึ่ง เป็นเพราะบารมีของหลวงพ่อแท้ ๆ ผมขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงที่ได้เมตตาช่วยชีวิตผม” เขาก็มลงกราบสามครั้ง

“ไม่ใช่บารมีของอาตมาหรอกผู้พัน บารมีของผู้พันเองนั่นแหละ เพราะถ้าผู้พันไม่ยอมเข้ากรรมฐาน อาตมาก็ช่วยอะไรไม่ได้”

“แต่ถ้าหลวงพ่อไม่บอกผม ผมก็ไม่ได้มาเข้า ผมถึงว่ารอดตายคราวนี้เพราะบารมีของหลวงพ่อ” นายทหารพยายามพูดยกความดีให้ท่านพระครู

“เออละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาก็อยากสรุปให้ญาติโยมฟังว่า การปฏิบัติกรรมฐาน เป็นการสร้างบารมี ขอให้เร่งปฏิบัติกันเข้า ทำให้ได้ทุกวัน เป็นการสะสมหน่วยกิต นะญาติโยมนะ”

“แล้วคนที่ชนกับผู้พัน ตายหรือเปล่าคะ” เสียงใส ๆ ถามขึ้น คนถูกถามหันไปทางเจ้าของเสียง ก็พบสตรีสาวหน้าตาน่ารัก ยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

“ไม่ตายหรอกครับ” แล้วหันมาทางท่านเจ้าของกุฏิ พลังกล่าวต่อไปว่า

“น่าแปลกนะครับหลวงพ่อ คนที่เขาชนผม เขาไม่เป็นอะไรเลย แล้วเขาก็คิดว่าผมไม่เป็นอะไรเหมือนกัน ที่ไหนได้ ผมเกือบไม่มีโอกาสได้มากราบเรียนให้หลวงพ่อทราบเสียแล้ว”

“นั่นแหละ เจ้ากรรมนายเวรของผู้พันแหละ เมื่อชาติก่อนเคยเป็นเพื่อนกันแล้วผู้พันก็ทำให้เขาตายโดยไม่ได้ตั้งใจ มาชาตินี้ เขาก็เลยทำให้ผู้พันตายโดยไม่ได้ตั้งใจเหมือนกัน ถ้าไม่มาเข้ากรรมฐาน รับรองปานนี้ฉมาปนกิจไปแล้ว” ท่านถือโอกาสสอนญาติโยมว่า

“ท่านทั้งหลายเห็นหรือยังว่า เรื่องของกรรมนั้นซับซ้อนเหลือเกิน ขนาดทำให้เขาตายโดยไม่มีเจตนา ก็ยังต้องมาชดใช้ เหมือนอย่างอาตมาเคยเหวี่ยงท่อนไม้ไปถูกสุนัขเลือดไหล ออกจมูก วันดีคืนดีอาตมาก็ถูกเสาเต็นท์หลุดฟุงมาปะทะหน้า เลือดไหลออกจมูกเหมือนกัน ดินะที่แวนตาไม่แตก” ท่านชี้แวนที่สวมอยู่

“ที่แวนไม่แตก เพราะไม่ได้ทำกรรมไว้ คือสุนัขตัวนั้นมันไม่ได้สวมแวน ถ้าสวมก็คงแตก แล้วแวนอาตมาก็จะต้องแตกเหมือนกัน นี่อาตมาคิดเอาเองนะ” ผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้นหัวเราะครืนในความมีอารมณ์ขันของท่าน

“กรรมที่ทำโดยไม่มีเจตนา ก็ต้องชดใช้หรือคะหลวงพ่อก” เสียงใส ๆ ถามอีก

“ไม่เสมอไปหรอกโยม อาตมาจะเปรียบเทียบให้เห็นง่าย ๆ สมมติอาตมาจะซื้อแก้วสักโหลหนึ่ง ก็เข้าไปเลือก เลือกไปเลือกมาเลยทำตกแตกไปใบหนึ่ง แบบนี้โดยมารยาทอาตมาต้องชดใช้เขา ใช้หรือเปล่า ถ้าแก้วราคาใบละ ๕ บาท ก็จะต้องจ่ายเขาไปทั้ง ๆ ที่ไม่มีเจตนา จะทำให้แตก แต่ถ้าสมมุติเจ้าของร้านเขาบอกว่า “ไม่เป็นไรหรอกหลวงพ่อก ผมไม่คิดเงินหรอก” อย่างนี้แปลว่าเขาอโหสิ อาตมาก็ไม่ต้องใช้ แต่ที่นี้เจ้าสุนัขนั้นมันคงอาฆาตอาตมาก็เลยต้องชดใช้ไปตามระเบียบ เอาเถอะในเรื่องนี้ อาตมาขอสรุปสั้น ๆ ว่า “กรรมเก่าให้รับใช้ กรรมใหม่อย่าไปสร้าง”

กรรมในที่นี้หมายถึงอกุศลกรรมนะ ไม่ได้หมายถึงกุศลกรรม เพราะถ้าเป็นกุศลกรรม เราจะต้องสร้างต้องเสริมเพื่อเพิ่มบารมีให้ตัวเอง คนที่มีบารมีมาก ๆ พอถึงคราวที่กรรมชั่วมาให้ผลก็ช่วยให้ทุเลาเบาบางลงได้ ในกรณีของผู้พัน แทนที่จะต้องเสียชีวิต ก็ทำให้เจ็บตัวแทน อยู่โรงพยาบาลก็วันละ” คนถูกถามกราบเรียนว่า

“เพิ่งออกเมื่อวานนี้เองครับ รุ่งเช้าผมก็มาหาหลวงพ่อกเลย หมอเขาบอกอาการหนักมาก แต่ผมอยากมาหาหลวงพ่อกเร็ว ๆ เลยภาวนาทุกวัน ปรากฏว่า หายวันหายคืนจนหมอเอ่ยปากชม” เขาเล่าอย่างปีติ

“แล้วคุณนาย ทำไม่ไม่มาด้วย เพิ่งฟื้นไข้น่าจะตามมาพยาบาล” ท่านแกล้งถามเพื่อเปิดทางให้เสียงใส ๆ รู้ว่านายทหารหนุ่มผู้นี้ยังเป็นโสด ก็ “เห็นหนอ” บอกว่า คนคุณนี้เป็นเนื้อคู่กัน

“ผมยังไม่มีคุณนายหรือครับหลวงพ่อก็ว่าจะให้หลวงพ่ช่วยหาแถว ๆ นี้ให้” พุดจบก็หันหลังไปสบตากับคนเสียงใส เจ้าหล่อนอายม้วยก้มหน้าดูพื้น ท่านพระครูพุดที่เล่นที่จริงว่า

“ตกลง ตกลง อาตมาจะช่วยหาให้ แต่ต้องรักกันจริงนะ ต้องซื่อสัตย์ต่อกัน ห้ามนอกใจกันทั้งผู้หญิงผู้ชาย อาตมาไม่ชอบให้ผิวเมียนอกใจกัน สมัยนี้มีเยอะ ประเภทผัวนอกใจเมีย เมียนอกใจผัว อย่างนี้ไม่ดี ต้องรักกัน ซื่อสัตย์ต่อกัน ทำได้ไหมเล่า”

“ได้ครับ” นายทหารโสดรับคำหนักแน่น

“แล้วโยมล่ะ ทำได้หรือเปล่า” ท่านถามเสียงใส ๆ”

“หนูอยู่นอกประเด็นค่ะหลวงพ่” หล่อนตอบด้วยเสียงใส ๆ รู้สึกอายจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนี

“อ้าว แล้วกัน อาตมาก็นี้กว่าอยู่ในประเด็น หรือผู้พันว่ายังไง”

“ครับ ผมก็คิดอย่างนั้น กรุณาช่วยผมอีกครั้งเถิดครับหลวงพ่ ช่วยให้ได้แต่งงานแต่งงานเหมือนคนอื่น ๆ เขา แล้วผมจะไม่ลืมพระคุณเลย ชีวิตนี้ผมขอมอบให้หลวงพ่เป็นผู้ลิขิตครับ” นายทหารหนุ่มใหญ่สาธยาย

“จริงหรือ ให้อาตมาลิขิตจริง ๆ นะหรือ” ท่านย้อนถาม

“จริงครับ” รับคำหนักแน่น

“งั้นมาบวชอยู่วัดกับอาตมาแล้วกัน จะได้ช่วยกันสงเคราะห์ญาติโยมเขา” คราวนี้คนมอบกายถวายชีวิตรับแก้ตัวว่า

“ผมยังบุญไม่ถึงครับหลวงพ่ อีกอย่างหนึ่งผมต้องรับใช้ชาติ ทหารเป็นรั้วของชาติ หากผมมาบวชเสีย รั้วของชาติก็จะแห้วจะโหว่ เป็นช่องให้ศัตรูมารุกรานได้ครับ”

“งั้นก็เป็นทหารต่อไป แต่ทำไม่ถึงจะต้องแต่งงานด้วยละ ไม่เห็นเกี่ยวกับหน้าที่เลย” ท่านลองใจอีก

“ก็ผมอยากมีหน่อเนื้อเชื้อไขไว้ดำรงวงศ์ตระกูลนะครับ อีกหน่อยผมแก่เฒ่าลง รั้วของชาติก็ผุ ลุกผมจะได้มาเป็นรั้วแทนครับ”

“สรุปว่าที่อยากแต่งงานเพราะอยากมีลูก ว่างั้นเถอะ”

“ครับผม” รับคำปลงหันไปทำตาหวานใส “เสียงใส ๆ”

“งั้นก็ดีแล้ว ตรงประเด็นพอดี ผู้พันจะได้แต่งงาน แล้วก็จะได้ลูกกันใช้ เต็มจะจัดการให้ ตกลงนะ”

“ครับ ผมขอกราบขอพระคุณหลวงพ่อบ้างเป็นอย่างสูง” ว่าแล้วก็ก้มลงกราบสามครั้ง ด้วยคิดว่าท่านจะจัดการให้ต่างกับ “คนเสียงใส”

“เออละ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวอาตมาจะให้เด็กไปตามเจ้าสาวมาให้” ท่านหมายถึงนางสาวเตย

“เจ้าสาวไหนครับ” ถามอย่างผิดหวัง ท่านเจ้าของกุฏิจึงอธิบายว่า

“คือเมื่อสี่ห้าวันมานี้ มีผู้หญิงคนหนึ่งเขาท้องได้สี่เดือน มาขอบวชชี อาตมาไม่ให้เขาบวช แต่ให้ไปเข้ากรรมฐานอยู่กับพวกแม่ชี เขาท้องไม่มีพ่อ ผู้พันอยากแต่งงานก็ดีแล้ว อีกห้าเดือนได้ลูก ทันใจดีไหมล่ะ” คราวนี้คนอยากแต่งงานรีบปฏิเสธเสียงร่ำ

“ไม่ครับหลวงพ่อ ไม่ ที่เสนอมามันสำเร็จรูปเกินไป ผมยังไม่ใจร้อนขนาดนั้นหรอกครับ อีกประการหนึ่ง หากผมจะมีลูก ก็อยากได้แบบที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเอง โบราณสอนไว้ว่า “เอาลูกเขามาเลี้ยง เอาเมียขมาอม” มันไม่ดีครับ”

“อ้อ ยังงั้นหรือหรือ งั้นก็มีอีกคนหนึ่ง แต่เขากำลังป่วย ไว้ให้เขาหาย อาตมาจะจัดการให้ ผู้พันไม่ใจร้อนไม่ใช่หรือ” นายทหารหนุ่มใหญ่เห็นว่าท่านพูดนอกประเด็น จึงพูดตรงไปตรงมาตามวิสัยชายชาญทหารกล้า “ผมอยากแต่งงานกับคนที่นั่งข้างหลังนะครับ คนเสียงใส ๆ คนนี้” เขาชี้มาที่หญิงสาวเสียงใส เจ้าหล่อนรู้สึกอายจนพูดอะไรไม่ออก

“ได้ไหมครับหลวงพ่อ ช่วยผมให้แต่งงานกับคนนี้ได้ไหมครับ” เขาเว้าวอน หันไปสบตาหล่อน เลยถูกขว้างก้อนใส่ กระนั้นเขาก็คิดว่าหล่อนก้อนนี้ดีสวย ท่านพระครูจึงพูดเป็นงานเป็นการว่า

“เรื่องอย่างนี้มันไม่ใช่กิจของสงฆ์ อาตมาไปยุ่งด้วยไม่ได้หรอก เดี่ยวจะเป็นอาบัติ ให้ตกลงกันเอาเอง อาตมาไม่ขอเกี่ยวข้อง”

“แล้วสองรายแรก ทำไมหลวงพ่อก็จัดการให้ล่ะครับ” นายทหารหนุ่มใหญ่แย้ง

“สองรายนั้น อาตมาพูดเล่น เพราะรู้ว่าผู้พันไม่ยอมตกลงแน่ อาตมาอยากลองใจผู้พันเล่นเท่านั้น ไม่มีอะไรหรอก เออละ โยมมีอะไรก็ว่าไป ถึงคิดแล้วไม่ใช่หรือ” ท่านพูดกับหญิงสาวเสียงใส

“คุณพ่อคุณแม่ให้หนูมานิมนต์หลวงพ่อกับไปงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ค่ะ” หญิงสาวบอก “ธูระ”

“ที่ไหน เมื่อไหร่” หล่อนบอกสถานที่ วัน เวลา นายทหารหนุ่มใหญ่ได้โอกาส จึงพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ ผมขออนุญาตมารับหลวงพ่อกับไปงานนี้นะครับ”

“ผู้พันไม่ทำงานหรือหรือ วันที่ ๒๘ เป็นวันพฤหัสบดีนี่นะ”

“ผมลางานครึ่งวันได้ครับ”

“แล้วรู้จักบ้านงานหรือ” ท่านถามอีก

“ประเดี๋ยวผมขออนุญาตหลวงพ่อกับขับรถไปส่งเขาครับ บ้านอยู่ทางเดียวกัน” เขาสรุป

ง่าย ๆ

“หนูขับรถมาค้หลวงพ่อกับ” หญิงสาวเรียนท่านพระครู แล้วค้อนให้คนเสนอตัว

“งั้นผมขับตามไปก็ได้ครับ” เขาว่าอีก

“ตามใจ จะเอาอย่างนั้นก็ตามใจ ว่าแต่ว่าจำทางให้แม่น ๆ ก็แล้วกัน เกิดพาอาตมาหลง เดี่ยวจะไม่ทันฤกษ์เขา” ท่านย้ำ

“รับรองครับ งั้นผมขอกราบลาเลยนะครับ”

ท่านพระครูหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาจด แล้วพูดกับหญิงสาวว่า

“เอาละ อาตมาจดไว้แล้ว ตกลงโยมจะให้ผู้พันเขามารับอาตมา หรือว่าจะให้ไปเอง”

“หนูต้องปรึกษาคุณพ่อคุณแม่ก่อนค้” หล่อนตอบเสียงไปอีกทาง เสร็จธุระแล้วจึงลาท่านพระครู นายทหารหนุ่มใหญ่เดินตามหล่อนไปติด ๆ ทั้งที่ฝ่ายหญิงไม่ยอมพูดด้วย

“เขาเรียกว่าโชคสองชั้น ดูเอาเถอะ รอดตายมาอย่างปาฏิหาริย์แล้วยังมาได้พบเนื้อคู่” ท่านเจ้าของกุฏิพูดกับญาติโยมที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น

“เขาเป็นเนื้อคู่กันหรือค้หลวงพ่อกับ” สตรีวัยยี่สิบห้าถามอย่างนี้ก็เสียดายนายทหารหนุ่มผู้นั้น ท่านพระครูรู้ใจ จึงตอบว่า

“ถูกแล้วโยม แต่เนื้อคู่ของโยมไม่ได้เป็นทหารหรือ อยากรู้ไหมล่ะว่าเป็นอะไร”

“อยากค้ หลวงพ่อกับกรุณาบอกหนูด้วยเถิดค้”

“บอกก็ได้ เขาเป็นปลัดอำเภอจ้ แต่ตอนนี้เขาไปหลงรักนางเอกลิเก เลิกกันแล้วถึงจะมาเจอโยม เอาละบอกแค่นี้แหละ” แล้วพูดกับคนอื่น ๆ ว่า

“เอาละ ใครมีอะไรจะถามหรือจะปรึกษาเรื่องอะไร ก็เชิญได้” ท่านกวาดสายตาไปทั่ว ๆ แล้วพูดว่า

“แหม วันนี้ค้ยาวจ้ เสาร์อาทิตย์นี้ ควรจะต้องเพิ่มรอบเข้าอีกสักรอบ หรือคนจัดค้ว่ายังไง” ท่านถามนายขุนทอง ซึ่งนั่งสัปหงกอยู่เบื้องหลัง

“อ้าว หลับหรือ ขุนทองเอ๊ย” เรียกด้วยเสียงปกติ หากก็ทำให้คนถูกเรียกถึงสะดุ้ง

“หลวงลุงมีอะไรให้หนูรับใช้หรืออะ” เขาถาม ก็ชงน้ำชากาแฟแจกหมดทุกคนแล้ว ไม่น่าจะมีงานอะไรอีก

“ข้าถามว่าวันเสาร์วันอาทิตย์นี่น่าจะเพิ่มรอบเข้าอีกสักรอบ เกรงใจญาติโยมเขาที่ต้องมาคอยนาน หรือเอ็งว่ายังไง”

“ก็ดีอะหลวงลุง หนูกำลังจะปรึกษาหลวงลุงอยู่เหมือนกัน สองวันนี้เป็นวันหยุด คนมักจะมามากเป็นพิเศษ แต่หลวงลุงคงต้องเหนื่อยเพิ่มขึ้นอีก ทุกวันนี้ก็ได้จำวัดแค่วันละสองชั่วโมงเท่านั้น หนูไม่อยากให้ตรากตรำจนเกินไปเดี๋ยวหมอรู้เข้า ก็มาว่าหนูดูแลไม่ดีอีก แล้วอีกอย่าง...” พูดยังไม่ทันจบ ท่านพระครูก็ขัดขึ้นว่า

“พอ ๆ ไม่ต้องร้ายยาว แหมข้าถามนิดเดียว ตอบเสียยาวยืดเลย สมชายไปไหน ไปบอกมาตุรธได้แล้ว สักพักข้าจะไปงานศพ” ท่านสังการ

หลานชายลุกออกไปแล้ว จึงพูดกับญาติโยมว่า “ลูกศิษย์วัดป่ามะม่วงมีทุกแบบละโยม จะเอาแบบไหนล่ะ อย่างว่าแหละ ที่ดี ๆ เขาก็ไม่มีเวลามารับใช้ ที่มารับใช้ก็ไม่ค่อยจะเต็มบาทเต็มเต็งสักเท่าไร ก็ต้องทน ๆ กันไป เอาละ ใครมีอะไรก็ว่าไป”

“หลวงพ่อคะ หนูมีปัญหาเกี่ยวกับแม่ผัวคะ” สตรีอายุสามสิบเศษเอ่ย หล่อนมากับน้ำสาววัยห้าสิบ

“ปัญหายังไงละโยม ไหนว่าไปซิ” หล่อนไม่พูด หากนั่งร้องไห้กระซิก ๆ คนเป็นน้ำจึงพูดแทนว่า

“แม่ผัวเขาร้ายคะหลวงพ่อ แกล้งใช้งานสารพัด แถมยังโถมเงินใช้ พอหลานฉันหาให้ไม่ทัน ก็ยุลูกชายให้หมีเมียใหม่ แรก ๆ ลูกเขาก็ไม่เชื่อแม่เขา แต่ตอนนี้กำลังจะเชื่อคะ จำทำยังไงดีคะหลวงพ่อ”

“ก็เขามาขอหย่าจากหลานฉันนะซีคะ เขาว่าเขาเห็นแก่แม่ หาวว่าหลานฉันไม่ดีกับแม่เขา” คนเป็นน้ำอธิบาย

“ขอหย่าก็หย่าไปเลย จะได้หมดเรื่องหมดราว” ได้ยินดังนั้น คนเป็นลูกสะใภ้ก็ร้องไห้หนักขึ้น ท่านพระครูจึงปลอบว่า

“ใจเย็น ๆ นำโยม อาตมาลงใจเล่นเท่านั้น เดี่ยวจะบอกวิธีแก้ให้รับรองว่าไม่ต้องหย่า” รู้สึกเห็นใจหญิงสาว เพราะรู้ซึ่งถึงหัวอกของคนเป็นสะใภ้ ที่มักจะถูกแม่ผัวกลั่นแกล้ง ในเจ็ดชาติที่ท่านระลึกนึกย้อนถึงอดีตได้นั้น มีชาติหนึ่งที่ท่านเกิดเป็นสะใภ้เขา

แม้จะล่วงกาลผ่านพันมาแสนนานขนาดข้ามภพข้ามชาติ หากท่านก็ยังจำความขมขื่นในครั้งนั้นได้ดี จึงให้ข้อคิดกับคนฟังว่า

“ญาติโยมโปรดจำไว้ แม่ผัวกับลูกสะใภ้ นั้น มักจะเป็นคู่เวรกันมาแต่ครั้งอดีตชาติ รายไหนก็รายนั้น ที่จะติดกันอย่างจริงใจนะหายากเต็มที ถ้าใครมีแม่ผัวดี ต้องกราบเข้ากราบเย็นเซียวหนา แล้วก็คุยได้เลยว่าเป็นคนโชคดีที่สุดในโลก อาตมาเช็ดแล้ว ไม่ยอมเป็นลูกสะใภ้ใครอีกแล้ว” ผู้ที่นั่งฟังพากันหัวเราะ คนเป็นลูกสะใภ้ก็หัวเราะทั้งน้ำตา

“ฟังแล้วห้ามเอาไปพูดต่อนะ สมัยที่อาตมาเป็นลูกสะใภ้เขา นะ โอ้โฮ ลำบากอย่าบอกใครเลย แม่ผัวเขาใช้งานไม่พัก ข้าวก็ให้กินทีหลัง กับข้าวก็ไม่มี อาตมาเลยต้องกินข้าวคลุกน้ำตาทุกวัน ถึงต้องหนีมาบวชเณรล่ะ” คนฟังหัวเราะอีก ด้วยคิดว่าท่านพูดเล่น ท่านเองก็ต้องการให้เขาคิดเช่นนั้น เพราะหากจะบอกว่าเป็นเรื่องจริง ก็จะกลายเป็นว่าท่านอุตริมนุสสรธรรม

“พวกแม่ผัวนี่ ทำไมมันถึงได้ร้ายนักนะคะหลวงพ่อก่อน นี่ดีนะที่เป็นหลานฉัน ถ้าเป็นฉันละก็ ฮืม” หล่อนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“โยมจะทำยังไง เกิดโยมเป็นสะใภ้ และโดนแบบนี้ จะแก้ปัญหายังไง” ท่านซักอย่างนึกสนุก

“ฉันก็จะถลกหนังหัวแม่ผัวมาทำกลองนะซีคะ” คนฟังหัวเราะชอบใจ ท่านพระครูเองก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ โชคดีที่ไม่มี “แม่ผัว” นั่งอยู่ ณ ที่นั้นแม้แต่คนเดียว มิฉะนั้นก็คงสนุกกันยกใหญ่

“โอ้โฮ คิดเหมือนอาตมาเปียบเลย ตอนนั้นอาตมาก็คิดอย่างที่โยมว่ามานี้แหละ แต่เดี๋ยวนี้เลิกคิดแล้ว พอมาเป็นพระ เลยเลิกคิด”

“แหม ฉันซักก็อยากจะเป็นลูกสะใภ้เขาซะแล้วซีหลวงพ่อก่อน” คนเป็นน้ารู้สึกดังที่ปากพูด

“ยังงั้นหรือ ตอนนี่โยมอายุเท่าไรแล้วล่ะ”

“ห้าสิบคะ” สาววัยเพียงคืนตอบ

“อ้อ...อายุห้าสิบ ถ้าคิดอยากจะทำแต่งงาน อยากจะเป็นสะใภ้” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพูดยิ้ม ๆ บุรุษและสตรีที่นั่งในที่นั่งต่างก็มี “ใบหน้าอันเปื้อนยิ้ม” ด้วยกันทุกคน...

มีต่อ.....๕๑